

Sprawa T-217/02

Ter Lembeek International NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

**Pomoc państwa — Pomoc na rzecz belgijskiej grupy Beaulieu —
Zrzeczenie się wierzytelności**

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia
23 listopada 2006 r. II - 4488

Streszczenie wyroku

- 1. Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzuty — Zarzuty, jakie mogą być podniesione przeciwko decyzji Komisji w sprawach dotyczących pomocy państwa (art. 88 ust. 2 WE i art. 230 WE)*
- 2. Pomoc przyznawana przez państwa — Pojęcie (art. 87 ust. 1 WE)*

3. *Pomoc przyznawana przez państwa — Naruszenie konkurencji*
4. *Pomoc przyznawana przez państwa — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi*
(rozporządzenie Rady nr 659/1999, art. 14)
5. *Pomoc przyznawana przez państwa — Badanie przez Komisję*
6. *Pomoc przyznawana przez państwa — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność pomocy ze wspólnym rynkiem — Obowiązek uzasadnienia — Zakres*
(art. 87 ust. 1 WE i art. 253 WE)

1. W ramach skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE zgodność z prawem aktu wspólnotowego winna być oceniona z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dacie, w której akt został wydany. W szczególności złożone oceny dokonane przez Komisję winny być zbadane tylko w odniesieniu do tych elementów, którymi dysponowała ona w momencie ich dokonywania.

wyjaśniającym przewidzianym w art. 88 ust. 2 WE, nie może powołać się na argumenty dotyczące stanu faktycznego nieznanego Komisji i o których skarżący jej nie powiadomił w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego. Za to nic nie stoi na przeszkodzie, by zainteresowany wysunął w odniesieniu do końcowej decyzji zarzut prawny niepodniesiony w trakcie postępowania administracyjnego.

W tym względzie nie można zarzucać Komisji nieuwzględnienia ewentualnych informacji, które mogły zostać jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego w dziedzinie pomocy państwa, lecz nie zostały jej przedstawione, ponieważ na Komisji nie spoczywa obowiązek badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń okoliczności, jakie mogły zostać jej przedstawione.

Rozwiązanie takie może mieć zastosowanie — z zastrzeżeniem całkowicie wyjątkowych przypadków — do sytuacji, w której przedsiębiorstwo nie wzięło udziału w postępowaniu wyjaśniającym przewidzianym w art. 88 ust. 2 WE.

Wynika stąd, że skarżący, który uczestniczył w formalnym postępowaniu

Znajduje ono zastosowanie do skarżącego, który choć doskonale wiedział, że zostało wszczęte formalne postępowanie wyjaśniające, które dotyczyło w szcze-

gółności zrzeczenia się wierzytelności na jego rzecz, oraz jak konieczne i ważne było dla niego dostarczenie określonych informacji ze względu na wcześniej sformułowane przez Komisję wątpliwości co do zgodności tego zrzeczenia się wierzytelności z prawem wspólnotowym, postanowił nie uczestniczyć w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, nie zarzucając zresztą, że decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego była uzasadniona w stopniu niewystarczającym dla właściwego wykonywania przez niego przysługujących mu uprawnień.

(por. pkt 82–85, 90, 104)

2. Ponieważ jednostka samorządu terytorialnego, której przysługiwała w stosunku do przedsiębiorstwa bezsporna i wymagalna wierzytelność, zrzekła się tej wierzytelności w zamian za akcje w kapitale spółki, które w momencie dokonania tej transakcji nie miały żadnej wartości, i ponieważ przedsiębiorstwo to nie wykazało, że po tym zrzeczeniu się wierzytelności przekazało tę kwotę na rzecz innej spółki, która stałaby się więc jej beneficjentem, należy stwierdzić, że przedsiębiorstwo, w którego majątku kwota ta pozostała, odniosło korzyść

z przekazania jej zasobów państwowych w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

(por. pkt 169, 170)

3. Pomoc mająca na celu zwolnienie przedsiębiorstwa z kosztów, które musi ono zwykle ponosić w ramach bieżącego zarządzania lub zwyczajowej działalności, zakłóca co do zasady warunki konkurencji.

Jeżeli organ państwowy sprzyja przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w sektorze, który charakteryzuje się występowaniem intensywnej konkurencji, przyznając mu korzyść, to istnieje zniekształcenie konkurencji lub ryzyko wystąpienia takiego zniekształcenia.

Dzieje się tak na przykład w przypadku, gdy jednostka samorządu terytorialnego zrzeka się bez realnego wynagrodzenia wierzytelności, która przysługiwała jej

w stosunku do przedsiębiorstwa, które wykonuje swoją działalność w sektorze całkowicie otwartym na konkurencję.

oraz art. 14 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE].

(por. pkt 181, 184, 198, 199)

(por. pkt 177–180)

4. W przypadku gdy przyznana przez państwo pomoc finansowa wzmocnia pozycję jednego przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurencyjnych w wewnątrzwspólnotowej wymianie handlowej, to należy uznać, że pomoc wpływa na tę wymianę.

5. Nie można zarzucić Komisji dyskryminacji wynikającej z odmiennego traktowania porównywalnych sytuacji, w przypadku gdy przy ustalaniu kwoty pomocy państwa, oszacowała zgodnie z różnymi metodami wartość papierów wartościowych, które spółka kolejno nabyła i zbyła, skoro ocena ta dotyczyła wartości w różnych datach i różnych kontekstach, z których jedna charakteryzowała się ceną ustaloną w uregulowaniach państwowych, a druga ustaleniem wartości na podstawie sytuacji ekonomicznej.

Jest tak właśnie, jeśli spółka holdingowa otrzymuje pomoc, która wiąże się z uzyskaniem korzyści finansowej na rynku, na którym działają spółki przez nią kontrolowane, wzmacniając jej pozycję w stosunku do innych przedsiębiorstw i umożliwiając jej zwiększenie jej wywozu.

(por. pkt 201, 207–211, 218)

Żądania odzyskania wartości takiej pomocy nie można z tego powodu uznać za naruszenie zasady proporcjonalności

6. Obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, która odnosi się do materialnej legalności spornego aktu. Z tego punktu widzenia uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do

charakteru aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli.

Ponadto wymóg ten należy ocenić w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych zarzutów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę.

Powyższa zasada stosowana przy uznawaniu danego środka za pomoc państwa wymaga wskazania powodów, dla których Komisja uznaje, że środek ten objęty jest zakresem zastosowania art. 87 ust. 1 WE.

Zakładając, że pomoc została przyznana, Komisja powinna ponadto wskazać w sposób wystarczająco jasny okoliczności faktyczne i rozważania prawne mające w tym względzie istotne znaczenie w systematyce decyzji, w szczególności takie, które pozwalają stronie skarżącej i sądowi wspólnotowemu na zapoznanie się z powodami, które skłoniły ją do uznania, że sporna transakcja spowodowała zakłócenie konkurencji i wpłynęła na handel wewnątrz Unii.

(por. pkt 234–236, 246)